

DE TI STAMMENE I NORDRIKET gikk aldri tapt

Av Jan Lilleby

Det har blitt en gammel diskusjon innen kristenheten hva gjelder de såkalte «Ti tapte stammer» – altså fra dette at Sankerib i år 721 f. Kr. deporterte disse stammene til omkringliggende hedningeland.

Mange bibelforskere og historiegranskere/vitenskapsmenn har behandlet dette temaet i ganske uttømmende grad.

Det blir av visse sekteriske fløyer i både Norge og i utlandet – mest det sistnevnte, hevdet at siden de ti stammene i Nord-Riket har forsvunnet, så er disse blitt utblandet og spredt innen den vestlige verden, slik at det er i vår tid de kristen-kulturelle landene i vesten som nedstammer fra de tapte ti stammene.

Da kan jeg si, støttet av både Bibelen og av arkeologiske funn, at dette er en umulighet!

For en slik total-deportasjon av de ti stammer i Nord-Riket har aldri funnet sted. Det er et teoretisk fantasiprodukt av mennesker, og uten støtte i virkelighetens verden. Jeg forklarer straks hvorfor.

Assyrererkongen som begynte deportasjonene sier selv at han tok som fanger 29290 personer. Det er helt innlysende at dette var bare en veldig liten andel av den totale befolkning i hele Israel. Ser vi i 2. Sam. 24, 9 så var antall menn som var gamle nok til å gjøre tjeneste som soldater hele 800 000. Altså var de deporterte bare cirka 3,7 prosent av Nord-Rikets militærstyrker. Tas det med kvinner og barn samt eldre som ikke kunne være soldater, vil prosentandelen bli vesentlig mindre – kanskje så lav som bare 2,0 prosent (?).

«Og Joab oppgav for kongen tallet på dem som var mønstret: I Israel var det åtte hundre tusen sterke menn som kunne dra sverd, og Judas menn var fem hundre tusen.»

Leser vi 2 Kong. 17, 6 finner vi at de må antakelig ha blitt deportert i to grupper. Den ene ble plassert i vestlige Mesopotamia, og den andre i den østre del av det Assyriske riket.

«I Hoseas' niende år inntok den assyriske kongen Samaria og bortførte Israel til Assyria. Han lot dem bo i Halah og ved Habor, en elv i Gosan, og i Medias byer.»

Dr. James Frederick McCurdy sier i sin bok, 1894 «History, Prophecy and the Monuments» (seksj. 363): (Fås som re-print hos Amazon!)

“Dette er hele historien om den berømte ‘Spredningen av De Ti Stammer’. Antallet erklært av Sargon er ikke på noen måte satt for lavt. Assyriske konger hadde ikke akkurat for vane å minimalisere deres erobringer. Allikevel blir ikke dette flere enn det antall innbyggere som bor i Salisbury. Noen få år senere ble et antall fanger ført bort fra Juda (Syd-

Riket) som var syv ganger flere enn disse fra Nord-Riket, uten at det mye mindre Juda dermed ble ødelagt eller forsvant.»

De som ble deportert var høyst sannsynlig de mest betydningsfulle og innflytelsesrike menn med deres familier. Resten av befolkningen forble i Israel og ble altså ikke deportert. Jehovas tro og religion fortsatte der, men ble noe blandet sammen med hedenske kulter/nybyggere som kom og bosatte seg hos isrealittene. Men samaritanene holdt seg til Pentateuken (de fem Mose bøkene), og til tross for Judas' fiendtligheter, ble de aldri holdt for å være hedninger. Den kjente samaritaner-forakten nevnt i Joh. 4 var blitt slik ved fariseismens inntog cirka 200 f.Kr. og var opprinnelig ikke slik. Det oppstod altså i den mystiske tidsperioden på 400 år mellom Malaki og Matteus evangeliet.

Noen tid etter Samarias fall, holdt Hiskia en stor/utvidet påskefeiring i Jerusalem. I henhold til 2. Krøn. 30, 1 mv. sendte han invitasjon til både Nord-Riket og til Juda. En mengde av Nord-Rikets folk kom (v. 18). Fem av Nord-Rikets stammer er nevnt ved navn. Det framgår dermed av denne gladhendelse satt i stand av den gudfryktige kong Hiskia, at den største del av Nord-Rikets innbyggere IKKE hadde blitt deportert.

Ett århundre senere, da kong Josias skulle restaurere templet i Jerusalem, finner vi at han fikk penger fra Nord-Rikets stammer til dette formålet, «..fra Mannasse og Efraim og hele Israels rest» (2. Krøn. 34, 9). Dette bare understreker det faktum som jeg har holdt fram, at det ALDRI var noen total ødeleggende deportasjon av Nord-Riket. Dette er ren menneskelig hjernespin, og må med Bibelen i hånd bare avvises på det mest bestemte.

Både Paulus (Apg. 26, 7) og Jakob viser til Israels tolv stammer i sine skriv. Jakob er ganske rett på sak, i sin åpningshilsen:

«Jakob, Guds og Herren Jesu Kristi tjener, hilser de tolv stammer som er spredt omkring i landene.» Dette ble skrevet cirka år 45 e.Kr., altså 766 år etter at noen av Nord-Riket ble deportert. Nesten åtte århundrer hadde ikke hvisket ut de ti stammer.

Paulus' utsagn i Apg. 26, 9 for Agrippa, om et 12-stamme folk, var omkring år 58-59 – altså 780 år etter deportasjonen.

Alle stammene finnes ennå, men på grunn av ødeleggelsen i år 70 er dem selv uvisse på sin tilhørighet. Dette blir rettet på i Den store Trengsel, se Åp. 7 og endetidens 12 stammer! En jøde vet ikke sikkert om han virkelig er en jøde, og en israelitt likeså usikker på sitt opphav.

Da Jesus begynte å utta sine tolv disipler, er det min lille private teori at han tok dem ut ikke bare på grunn av at de var av grasrota i landet, men at stamme tilhørighet var involvert.

Bare Peters og Judas' og Levis navner indikerer tre av 12-stammene; Simon, som i GT ble skrevet 'Simeon', og Juda (1. Mos. 29, 33-34). Disiplene hadde to Jakob – navnet på den yngste av patriarkene, og peker ikke på noen spesifikk stamme.

Det ble et sterkt brødre-bånd mellom Simeon og hans yngre bror Levi, noe vi ser litt av i kap. 34 der de to sammen tar hevn mot Sikem, en hevitt, som hadde antastet deres søster Dina. Dermed er det sannsynlig at Peter ikke var en jøde (av Juda stamme) men en israelitt, dog ikke Nord-Riket. Simeons landområde var det sydligste av Israel. Da blir det ganske forstemmende når vi inn i dette bildet trekker fram skapjøden Karl Marx, som skrev det ateistiske/kommunistiske

beryktede manifest, som hadde sitt egentlige navn Mordechai Levi. Det er jo ikke beviselig, men på grunn av navn-arven i jødisk tradisjon er det høyst sannsynlig at Marx altså var av samme stamme som Moses og Aaron: Israels presteskap! Og var altså det stikk motsatte av Moses, en gudshater og ateist, og en anarkist.

Her leser vi noen utsagn da Jesus tok ut disiplene:

Matt 4, 18-21: «Da han vandret langs Galileasjøen, fikk han se to brødre. Simon, som kalles Peter, og hans bror, Andreas. De var i ferd med å kaste not i sjøen, for de var fiskere. 19: Jesus sier til dem: Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere. 20: De forlot da straks sine garn og fulgte ham. 21: På veien videre derfra fikk han se to andre brødre, Jakob, sønn av Sebedeus, og hans bror Johannes. De satt i båten sammen med sin far Sebedeus, i ferd med å bøte garn, og han kalte dem.»

(Lukas 5 gir oss en fyldigere historie: Jesus gjorde først mirakelet med den store fiskefangsten for å få de fire til å oppgi alt og følge ham der og da).

Og Joh. 1 har en helt annen versjon av Jesu utvelgelse av Andreas og Peter. Det får stå slik det står. De koples først sammen med døperen Johannes, men blir deretter fasinert av Jesus etter at døperen har utpekt ham som Messias. Natanael blir i Joh. 1, 48 erklært av Jesus å være en ekte isrealitt. Natanael var kameraten til Filip, som ble evangelist. Men er ikke med i listen nedenfor.

De tolv listes opp i Matt. 10,2-4 og er som følger:

«Først Simon, han som kalles Peter, og hans bror Andreas. Jakob, sønn av Sebedeus, og hans bror Johannes. 3: Filip og Bartolomeus. Tomas og Matteus, tolleren. Jacob, sønn av Alfeus, og Lebbeus med tilnavnet Taddeus. 4: Simon Kananeus og Judas Iskariot, han som forrådte ham.»

Mark. 2, 14 gir oss Jesu kall til Levi. Men Levi – navnet til tross – ses ikke som aktiv prest. Men i stedet satt han i tollboden. Pussig? Og ser vi historien om døperen Johannes, finner vi at hans far – presten – ikke hadde Levi i navn, men Sakarja. Men navn-tradisjonen i jødedommen kommer tydelig fram i Luk.1, 60-61 der de kranglet om døperens navn. Slekten til stede ville kalle ham Sakarja etter hans far, mens Elisabeth protesterte og sa at han skulle kalles Johannes. Hun visste ikke at Gabriel hadde gitt dette navn til faren. Dette var også det navn som Gud hadde velbehag i, og Sakarja, presten, ble gjort stum av engelen Gabriel fordi han ikke trodde ham. Derfor ba han om å få en tavle, og skrev da navnet ned som Gabriel hadde talt til ham om, Johannes. Og dermed fikk han tilbake talens bruk, leser vi. Historien om døperen er en veldig vakker og sann fortelling om samspillet med Gud, hans engler og hans troende menighet...som i dette tilfelle var den gryende messianske jødiske menighet i landet, før aposteltiden.

Allerede ser vi at disse til sammen fire brødre, fra to familier, dermed tar 'plassen' fra to av 12-stamme tilhørighetene i disippelflokken. Så av de 12 disiplene er det to av Israels 12-stammer som aldri ble tatt med. Faktisk tre, når Simon Kananeus tas med. Og legg også til Jakob nummer to, sønn av Alfeus.

Allikevel tror jeg at Herrens utvelgelse av akkurat 12 refererer til 12-stammene og ikke er et tilfeldig tall. Jesus pekte fram mot det som skulle komme i tusenårsriket, med alle tolv stammer og et samlet Israel gjenopprettet. Dette bare som en kuriositet i sammenhengen her. Mangel på konsekvent stammetilhørighet synlig ved navn-tradisjonen, kan nok være et uttrykk for en nasjon der ikke alle ting var i orden, men heller i urede i forhold til Gud. Okkupert av overmakten fra Rom, og med et lederskap oppholdt av fariseerne og saddukeerne, med deres falsklære og vanskjøtsel av Mose lov.

Men altså selve poenget: Ti-stammene i Nord-Riket ble aldri total-deporterte og ødelagt som nasjon av assyrerkongene.

Dette syn er allment fastholdt innen kristenheten, og det mest anerkjente syn på problematikken og saken. De fleste bibellærde, og fra de fleste trossamfunn, ligger helt på linje her. En mengde litteratur finnes, og la meg nevne noen av høy betydning:

Dr. Blunt, Biskopen av Bradfords bok «Israel in World History», og ikke minst omskrevet i Clarendon Bible under tittel «The Decline and Fall of the Hebrew Kingdoms». (Førstnevnte er gammel, 1927, og man må dermed prøve biblioteker).

Hvor kan etterkommere av de få isrealittene ha blitt spredt?

Selv om bare cirka 2,0 % av den totale befolkningen i Nord-Riket/Samaria ble spredt i de tilleggende nasjoner slik jeg nevnte ovenfor, så ble de altså spredt. Jakob skrev «...spredt i landene».

Da tenker vi selvsagt helt naturlig dithen at vi spør oss: Spredt hvor hen?

Og da må vi ikke sette likhetstegn mellom spredt og assimilerte. Det er her mange har bommet helt. De ble ikke nødvendigvis blandet inn og assimilert med hedningeslekter.

Gud, ved sin profet Amos, kalte det heller...at de skulle «ristes blant alle folkeslag, slik en rister med et såld (melsikter/kornsikter)»

Dette betyr – kjære leser – at Gud ved å SIKTE UT Israel fra folkene de har bodd iblant, at de IKKE er blitt assimilerte, men holdt helt i skikk som ekte etterkommere av ti-stamme folk fra Sankeribs tid 721 f. Kr.! Og husk nå at Sankerib ikke ødela Nord-Riket, men fjernet/deporterte nesten 30 000 av innbyggerne kun. Bare 3,7 prosent av deres

militærstyrker, eller 2,0 prosent av hele befolkningen.

La meg sitere Amos 9, 8-9:

«Se, Herren Herrens øyne er vendt mot dette syndige rike (Nord-Riket), og jeg vil utslette det av jorden (les: Landet). Men JEG VIL IKKE HELT utslette Jakobs hus (Israel), sier Herren. 9: For se, jeg befaler at Israels ætt skal ristes (siktes) blant alle folkeslag, likesom en rister (sikter) med et såld, OG IKKE ETT KORN FALLER TIL JORDEN.»

Det er hos flere bibelhistorikere hevdet at etterkommere av ti-stammene kom helt til både Vest-Europa og via Atlanterhavet over til USA.

Assyrerne selv kalte disse etterkommere blant annet for Skytere, ja faktisk en assyrisk versjon av Isak, Jakobs far, ble de kalt for, Iskossa (i engelsk, Iskuza). Paulus visste tydelig om dette, da han nevner utjevningen av forholdet mellom hedning og jøde i Kol. 3, 11 – altså skrevet etter Israel/jødernes fall fra Gud da Paulus var i Rom år 62:

«Her er ikke greker (hedning) eller jøde, omskåret eller uomskåret, barbar, SKYTER, trell, fri – Kristus er alt og i alle.»

Dette er trosstatus for den inneværende tidshusholdningen med den frie nådefrelsen og himmelen der oppe som frelseshåp: Etnisitet er uvedkommende, bare troen på Kristus er det som nå gjelder. Menigheten er altså ikke koplet til Israels/jødernes håp om et kongerike på jord, men vi har himlene over himlene (*gresk, epiuranos*) som frelseshåp. Vi skal ha vårt sinn rettet opp mot Kristus og det himmelske, og ikke det som er på jorden, Kol. 3, 1-4.

Så ja, det er godt mulig at flere av disse ti-stammene fra assyrertiden kan finnes i både Europa og USA. Det er ikke usannsynlig. Men de er allikevel i stort flertall av dem, holdt i rettlinjert arve rekke og er ikke assimilerte.

Jesaja profeterte om deres tilbakekomst til endetidens Israel og Tusenårsrike, i Jes. 49, 6: (Det er Jesus som konge i Israel som omtales)...

«Det er for lite at du er min tjener til Å GJENREISE JAKOBS STAMMER og føre den frelste rest av Israel tilbake. Så vil jeg da gjøre deg til et lys for hedningefolkene, for at min frelse må nå til jordens ender.»

Her omtales også selve hovedhensikten med å ha dannet et folk som Israel og jødene (alle tolv stammene) – nemlig at de skal betjene hele verden i tusenårsriket ...hedningefolkene vil da lene seg til Jesus, kongen i Jerusalem og hans betrodde medtjenere 12-stamme folket, som er blitt kongelige prester for Gud og Kristus (se 2. Mos. 19, 5-7).

De kommer til syne i Åpenbaringsboken 7, der endetidens 12-stamme folk listes opp 12000 fra hver stamme, og de er innvidd til Gud i profetisk sølibat og er dermed også en førstegrøde av det nye millennium-Israel som skal få Jesus som konge over seg når han kommer tilbake fra himmelen.

Og når Det nye Jerusalem kommer ned fra himmelen etter at tusenårsriket er avsluttet, finner vi at det har 12 porter etter Israels 12 stammer, Åp. 21, 22.

Hva driver de med i vår tid rent åndelig talt, og som opptar Herren sterkt?

Esek. 36 avslører at de har gjort felles sak, både ti-stamme etterkommerne og jødene (de fra Syd-Riket, Juda, Benjamin, Levi)...de blir anklaget for å ha drevet Kristus-hat og bespottelse av ham i århundrene med spredningen i verden!

Esek. 36, 23 viser at Kristus ved Den store Trengsel – kalt en hevners dag fra Gud i Jes. 62, 2 – skal hevne sitt hellige navn mot Israel og jødedommen:

«Jeg vil hellige mitt store navn (Kristus), som er blitt

vanhelliget blant folkene, det SOM DERE HAR VANHELLIGET blant dem. Og folkene skal kjenne at jeg er Herren, sier Herren Herren, når jeg helliger meg på dere for deres øyne.»

Verden vil forstå at straffeaksjonen (Den store Trengsel, ref. Matt. 24ff) mot Israel (sionistene, nasjonen først og fremst) i endetiden er en hevn fra Herren, og det skaper ærefrykt for Kristus i hele verden. Ateismen og gudsfornektelsene vil nok få seg et kraftig skudd for baugen!

Det er høyst sannsynlig at det blir de to profetene i Åp. 11 (som er Moses og Elias nedkommet fra himmelen for å gjenreise og straffe Israel) som vil ha evne og kraft til å sette i rett skikk et 12-stamme folk slik vi ser i Åp. 7. Moses og Elias er profeter overnaturlig utrustet av Gud Herren til å se hvem som er hvem, og eksakt hvilken stamme den enkelte tilhører. De 144 000 må innfri minst to krav, det ene er at de må være ekte etterkommere av Jakobs sønner, og det andre og minst like viktige krav er at de må tro på Jesus Kristus som Israels rette Messias. Paulus lærte at bare den troende jøde var Abrahams barn, og den vantro var forbannet bort fra Gud.

Abrahams-løftet om å bli far til mange nasjoner

Ja, hva har nå Abraham å gjøre med 'De ti tapte stammene' ?

Dette tar jeg opp ganske enkelt fordi fløyen som tror på den oppdiktete teori om de ti tapte stammer (at det var en total assimilering mv.), mener at dette er en oppfyllelse av Abrahams-løftet, og dermed er han blitt 'far til mange nasjoner' gjennom de ti stammenes spredning i verden.

Det menes altså i fullt alvor at den kristen-kulturelle vestlige verden er etterkommere av de tapte stammene. Vi er altså israelitter på en måte...og dermed er vi inne i landløftet også gitt Abraham. (Dette er det også som har skapt den beryktede British-Israel sekten i England, bare

med den forskjell at disse alene og ikke andre, hevder de er Guds Israel). Inkludert det utvidete landområdet slik det skal bli i Tusenårsriket fra Eufrat til Nilen. Noen trekker dette til de grader inn i ytterligheter, at man hevder at de frelste kristne skal føres ned til disse landområder. De tror for ramme alvor at den nådefrelste kristne skal havne i Jesu Kongerike her på jord. Mens Paulus klart peker på en frelse som tar oss opp i det himmelske, der oppe (gresk: epiuranos) – for hvilket han ber oss å ha vårt sinn innrettet mot dette store håpet, og ikke det som er på jord (Kol. 3, 1-4). Jeg ville gjenta dette viktige poenget i troslæren i evangeliet til oss.

Man uteglemmer at Abraham, etter Saras død, giftet seg med Kettura og fikk barn, og disses etterkommere er en del av araber-verden i vår tid. Aril Edvardsen nevner disse ting i en av sine mange bøker. Jeg ønsker ikke her å forfølge dette, for det er irrelevant i forhold til evangeliet. Du kan google om dette på nettet. Dermed er store deler av landet lovt Abrahams etterkommere besatt, av hans egne folk allerede. De fleste kapret av muslimsk tro. Dermed er det en umulighet at cirka 700 millioner kristne skulle kunne emigrere dit ved Jesu gjenkomst på jord. Det er helt ute av proporsjon og ute av bibelsk sammenheng.

Bibelens oversettelse er gjenstand for mye diskusjon.

Det er mye som er helt ute av lags i oversettelsene, ikke minst dette med Abraham og å bli «Far til mange nasjoner». Altså, slik dette tolkes av disse som mener den vestlige verden er israelitter.

Uttrykket i 1. Mos. 17, 4-6 om å bli «Far til mange nasjoner» menes ikke verdens nasjoner i vanlig forstand. Det henvises til Israels tolvstamme-folk. Dette bekreftes jo også indirekte og allikevel tydelig, i Mose lov ved forbudet om assimilasjon (å blande seg med hedningefolk). Hvis nå Abrahamsløftet er blitt oppfylt ved at Herrens folk, Israel,

har gjort IMOT Mose lov og blandet seg, da er jo dette en total motsigelse. Man oppfyller ikke loven ved å bryte loven. For, sier Paulus, løftet ble tatt inn i Mose lov som en del av Sinai-pakten.

En avklaring om dette gis oss i 1. Mos. 35, 11-12 hvor Gud gjentar 'Abrahamsløftet' for Jakob, og peker ut hans tolv sønner som det som skulle bli en mengde folkeslag (bare folk innen tolvstamme-rammen):

«Jeg er Gud Den Allmektige. Vær fruktbar og bli tallrik. Et folk, ja, en mengde med folkeslag skal stamme fra deg, og konger utgå fra dine lender. 12: Og det land som jeg gav til Abraham og til Isak, til deg vil jeg gi det, og til din slekt etter deg vil jeg gi landet.»

Det jeg sier er egentlig: Disse utrolige teoretikerne som kjører hardt på dette israeltøvet og de tapte ti stammer osv., er rett og slett ikke gode nok i å lese den Bibel de gjerne roser seg av. De er unøyaktige i forhold til å få Bibelen til å stemme for seg. De må la seg omskolere og oppgradere i kunnskap, men vil de?

Mitt tips: Hør ikke på slike eventyrfortellere. Tro heller Bibelens ord om den frelse vi er gitt ved tro, og betrodd til oss gjennom Paulus og hans skriv Efeserbrevet og Kolosserbrevet. Disse er det menigheten har fått å holde seg til i forhold til frelses- og troslære. Etnisitet har intet å gjøre med den kristne menighet på jord!